

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/80/2014/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

147/2014. (VI. 12.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹, 2014. február 8-án előterjesztett **panaszát** a 2014. június 12-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – Rendőrőrs - vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

I.

Indokolás

A panaszos 2014. február 8-án, a Testület panaszbejelentő formanyomtatványának kitöltésével, elektronikusan terjesztette elő panaszát a 2014. február 7-én, vele szemben foganatosított rendőri intézkedés miatt.

1) A panaszos beadványában elmondta, hogy a sérelmezett intézkedés napján, 2014. február 7-én, P. városi állomáson dolgozott, mint forgalmi szolgálattevő. Az említett napon, reggel 6 óra 30 perc körül a helyi járőr segítségét kérte telefonon, hogy az utas váróból segítsen egy kéregetőt kitessekélni. Az eddig eltelt hat év alatt szinte rutinszerűen, mindig a rendőrség által megadott mobiltelefonszámon kérte a segítséget az ehhez hasonló esetek megoldásához, egészen mostanáig ez a bevett rendszer működött is.

A bejelentés hatására P. G. rendőr megérkezett a váróterembe, amit a panaszos csak később vett észre, hiszen egyéb dolga is volt. A panaszos előadta, hogy mivel ő látta, meggyőződött róla, hogy megtalálta a hajléktalant a rendőr, ezért ő nem ment oda a rendőrhöz, de a rendőr sem hozzá. A panaszos elmondása szerint kb. 5 percet beszélgetett a rendőr a hajléktalannal, miután látta a rendőrautót elhajtani a helyszínről. Ezzel szinte egy időben a hajléktalan nő már

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük

ment is vissza a váróba a panaszos ekkor felszólította, hogy ne zaklassa az utasokat, és ne menjen be a váróba. A kéregetőnő mit sem törődve a felszólítással (a panaszos állítása szerint valószínűleg ittas volt, amire abból következtetett, hogy erőszakosan viselkedett) visszament a váróba és folytatta az utasok zaklatását. Ekkor újra felhívta a járőr mobiltelefonját és ismételten megkérte, hogy segítsenek a zavaró személyt az állomásról eltávolítani.

A panaszos figyelte, hogy mikor érkezik ki a járőr, és amikor megérkezett oda is ment hozzá abból a célból, hogy közölje vele mi is a probléma. Amikor a járőrt megszólította köszönt és bemutatkozott neki, amit a rendőr sem a telefonhíváskor, sem azután, a személyes megjelenését követően nem tett meg. Ehelyett felhívta a panaszos figyelmét, hogy ne őt hívja, hiszen ő itt nem jogosult eljárni, aminek ellenére a hajléktalant mégis felszólította a távozásra, akit aznap nem láttak többször. Ezután újra elmondta a járőr, hogy nem az ő dolga ez, a panaszos szóljon a „M. Ö. Kft-nek”. A panaszos ekkor kifejtette a járőr véleményével ellentétes álláspontját, az így kialakult nézeteltérést pedig ezzel le is zárták.

Délkörül újabb zavaró, illetéktelen személyek jelentek meg a váróban és kéregetni kezdtek, amire a panaszos figyelmét a takarító hívta fel, aki elmondta, hogy még vele is kiabálnak ezek a személyek és nem hajlandók elhagyni a várót, zavarják az utasokat. A takarító kérte a panaszost, hogy a reggeli rossz tapasztalatok miatt ne hívja ki a járőrt, hiszen annak felesleges szólni. Ennek ellenére pár perc elteltével a takarító felhívta a járőrt, aki szinte azonnal a helyszínen megjelent. Ezután hirtelen hangos szóváltás hallatszott a váróból, nem sokkal később pedig a járőr és a takarító bementek a panaszos szolgálati helyére, a szolgálati irodába, ahol a rendőr ismét elfelejtett köszönni, bemutatkozni, ehelyett felvilágosítást kért a panaszostól a takarító személyére vonatkozóan. Emellett a rendőr ismét felhívta a panaszos és a takarító figyelmét arra, hogy a hasonló eseteket ne neki jelentsék, hiszen ezt csak azok tehetik meg, akiket ténylegesen zaklatnak. A panaszos ekkor hangot adott egyet nem értésének, vagyis elmondása szerint csak szerette volna, amire elkérte tőle a rendőr a személyi igazolványát és lakcímkártyáját.

A panaszos elmondása szerint végig nyugodt, higgadt, tisztességes hangon szólt a rendőrhöz, így akkor is, amikor megkérdezte, hogy jelen esetben miért is kéri az ő adatait. Ebben az időben váltott a rendőr hangosabb, fenyegetőbb hangnemre és közölte, hogy mert ő rendőr és a panaszos azonnal adja oda neki az iratait. A rendőr rögzítette a panaszos és a takarító adatait, miközben a panaszos felírta a nevét és a jelvéyszámát. A rendőr, ahogy ezt észlelte továbbra is erős, fenyegető hangnemben ismételten elmondta, hogy még egyszer nem hívhatják fel, ha pedig megteszik, akkor eljárást indít ellenük hamis bejelentés címen. Ezután a rendőr távozott is.

A panaszos elmondása szerint munkája ellátása során sokszor, sokféleképpen kerül kapcsolatba hivatalos szervekkel, de ilyen felháborító és vérlázító módon sosem bántak vele, pedig voltak rossz tapasztalatai, de a rendőr viselkedését nem tudja szó nélkül hagyni. Panasza alapján hivatalos feladatot ellátó személyként kérte, hogy a rendőr segítsen felszabadítani az utazóközönséget egy zavaró tényezőtől és hirtelen „vádлотtá” vált. Tarthatatlannak és hozzá méltatlannak tartja azt a viselkedést és hangnemet, amit a rendőr megengedett magának. Nem elég, hogy egyetlen egyszer sem köszönt és nem is mutatkozott be (sem telefonon és sem személyesen), sőt megvádolta a panaszost és a takarítót, fenyegető hangnemet alkalmazva. A panaszos emellett még elmondta, hogy rájuk is ijesztett azzal, hogy eljárást indít ellenük, ha még egyszer telefonálnak neki. A panaszos ezek után már nem tudja, mikor is értesítse a rendőröket bármiről is, hiszen ebben az esetben félnie kell attól, hogy a bejelentés alapján talán őt viszik el.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordul a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A Testület megkeresésére, 2014. március 17-én, a Rendőrkapitányság vezetője, átiratában az alábbi megállapításokat tette.

2014. február 7-én, a reggeli órákban a Rendőrőrs járőr mobiltelefonján, a panaszos kért rendőri segítséget, mivel állítása szerint a vasútállomás várótermében két személy kéreget, és segítséget kér a személyek eltávolításához. A telefont P. G. r. ftörm., szolgálatban lévő járőr vette fel, aki a napszaknak megfelelően köszönt és közölte, hogy a panaszos a rendőrség, P. járőrszolgálatát hívta. P. G. r. ftörm. rögzítette a bejelentést, majd társával E. B. r. ftörm.-rel megjelent az állomáson. A váróteremhez érve azt tapasztalták, hogy velük szemben, a teremből kifelé haladt két személy, akikre valószínűleg a bejelentés vonatkozott. A két személyre rámutattak a váróteremben tartózkodó vasúti dolgozók is, akik feltételezhetően tisztában voltak a rendőrök érkezésének az okával. A járőrök a két személyt igazoltatták, a váróterem előtti közterületen. A panaszos által kért eltávolításra nem volt szükség, tekintettel arra, hogy a két személy önként elhagyta a várótermet, így az igazoltatáson kívül más rendőri intézkedést nem kezdeményeztek a személyekkel szemben. Ekkor a járőrpáros elhagyta a helyszínt.

Ugyanezen a napon, kicsit később ismét hívást kaptak, mobiltelefonon keresztül a panaszostól, amely szerint visszament a két személy a vasúti váróterembe és ismét zaklatni kezdték az utasokat. A hívás fogadását követően ismételten megjelentek a rendőr járőrök a bejelentés helyszínén, de mivel ott sem a korábbi személyeket, sem más olyan személyt nem találtak, aki feltehetően kéregetéssel zaklathatja az utazni szándékozókat, ezért elhagyták az állomás épületét. Ezen megjelenés alkalmával kölcsönösen üdvözölték a vasúti dolgozókat (meg nem nevezett dolgozók) és pár szót is váltottak velük.

Szintén ezen a napon ismételten hívást kaptak a panaszostól, amely szerint ismét hajléktalan személyek tartózkodnak a váróteremben, akik zavarják a várakozó személyeket. A bejelentés alapján, ismételten megjelentek a rendőr járőrök a helyszínén, ahol egy takarítást végző vasúti dolgozó fogadta őket, aki megmutatta azt a két személyt, akiket el kellene távolítani a váróteremből. A személyekkel szemben közölték a rendőrök, hogy amennyiben esetleg kéregetnének, koldulnának, akkor az olyan magatartásnak minősül, amit a törvény büntetni rendel és ebben az esetben el kell járniuk velük szemben. Ők ezt határozottan visszautasították. A váróteremben olyan személyt felkutatni nem sikerült, aki megerősítette volna a feltevést, ezért igazoltatáson kívül más intézkedésre nem került sor.

Ezután P. G. r. ftörm. felkérte a takarítási munkálatokat végző, vasúti dolgozót, hogy igazolja magát, hogy rögzíthesse adatait. A takarító közölte, hogy a személyi igazolványa a forgalmi irodában van, így oda ketten (a rendőrrel) mentek be. Az irodába belépve P. G. r. ftörm. a napszaknak megfelelő köszönéssel üdvözölte a panaszost és elkérte tőle is a személyi igazolványát, hogy rögzíthesse adatait, egy szükségszerűen, később elkészítendő, írásos rendőri jelentéshez. A panaszos ezt nehezményezte, és csak harmadszori (ekkor már nyomatékos) felszólítás után volt hajlandó ennek eleget tenni. A panaszos ezt követően közölte a rendőrrel, hogy akkor ő is rögzíti a nevét és jelvéyszámát. Miután P. G. r. ftörm. információt próbált szerezni a vasúti dolgozóktól a váróteremben nemkívánatos személyekről,

tájékoztatta a panaszost, hogy panasztételi lehetőségéről és a nyitva álló határidőről. Ezt követően érdemi intézkedés nélkül, elköszönve elhagyta mindkét járőr a vasútállomás épületét.

2) A rendőrség megküldte a Testületnek az intézkedésről készült rendőri jelentéseket is.

P. G. r. ftörm. 2014. február 14-én tette meg jelentését az intézkedéssel kapcsolatban, amelyből kiderül, hogy 2014. február 7-én ő vette fel a telefont a szolgálat kezdetekor, amelyben a vasútállomásra hívták ki őket. A panaszos hívását „Jó reggelt! Rendőrség, P. járőrszolgálat!” szavakkal fogadta. A panaszos telefonos bejelentésében elmondta, hogy egy ittas, hajléktalan pár eltávolításához kérnek segítséget. Ezt követően néhány percen belül a helyszínre érkeztek, ahol a váróterembe lépve már szembe jött velük a két, ittas személy. Vélhetően a vasutasok felszólítására, illetve a rendőrök megjelenése okán önként elhagyták a várótermet, hiszen amikor a rendőrök megérkeztek a jelen lévő vasutasok rögtön a párra mutattak. Mivel a pár elhagyta önként a várótermet, ezért szükségtelemmé vált a váróból történő eltávolításuk, ezért őket az állomásépületén kívül igazoltatták és a körözési nyilvántartásban ellenőrizték, így további teendők okán elhagyták a helyszínt.

Később ismét felhívták a járőrpárost, hogy jöjjenek vissza, mert a hajléktalan pár ismételtan megjelent a helyszínen. Ahogy a rendőrök kiértek a helyszínre nem találtak ott senkit, legalábbis ők nem találkoztak velük, így semmilyen intézkedésre nem került sor. A vasutassal kölcsönösen üdvözölték egymást és pár szót váltottak ekkor, amelynek során elmondta, hogy menetjegy és utazási szándék nélkül nem tartózkodhat ott senki, erre P. G. r. ftörm. megkérdezte, hogy az állomáson van-e vasútór szolgálat, mert ilyen súlyú cselekményekhez nem feltétlenül szükséges rendőrt hívni. A rendőr elmondta jelentésében, hogy intézkedés hiányában, a törvény szerinti bemutatkozást ekkor nem tartotta szükségesnek.

Később ismételtan hívta őket a panaszos azzal, hogy ismét hajléktalanok tartózkodnak a váróteremben és kéregetnek. Amikor a rendőrök megjelentek a takarítást végző vasutas fiatalember mutatta meg a személyeket a váróteremben, akiket szabályos megszólítást, üdvözlést, neve, rendfokozata és szolgálati helyének közlését követően igazoltatták és ellenőrizték az adataikat a körözési nyilvántartási rendszerben. A rendőr a kéregetés tényéről kérdezte őket, amit a vasutas jelenlétében igen hevesen vitattak. Elmondták, hogy ők vidékről utaztak ide, és éppen visszatartanak lakóhelyükre, így utazási szándékkal tartózkodnak a váróteremben. Ezután a rendőr megkérdezte a vasutast, hogy a váróteremben szíveskedjen megmutatni, hogy mely utasoktól kéregettek és mit kértek az ellenőrzés alá vont személyek. Erre a kérdésre a vasutas nem tudott válaszolni, a váróteremben lévő utasok párbeszédét hallva hasonló problémát nem jeleztek. Ezután a rendőr a vasutas dolgozót hívta fel személyazonosságának igazolására, illetve megkérdezte, hogy ő hívta-e ki őket, mire jelezte, hogy a forgalmi irodában dolgozó kollégája telefonált és az ő személyi igazolványa is a forgalmi irodában van. Ekkor P. G. r. ftörm. a vasutassal együtt bement a forgalmi irodába, ahol az ott dolgozó panaszos azon nyomban nehezményezte, hogy tőle miért kéri el az igazolványát, amikor ő ott dolgozik. Első és második rendőri felszólításra nem cselekedett, csak a törvény nevében tett harmadik felszólításnak tett eleget, amit természetesen nyomatékkal, határozottan, de nem az általa minősített módon, és nem jogellenes fenyegetéssel tett meg. A törvényi felszólítás a rendőr szerint lehet szokatlan volt a panaszos számára, vagy akár sértőként is hathatott a személyének, de jobb és hatékonyabb nem állt adott pillanatban a rendelkezésére. Ekkor jelezte a panaszos, hogy ha a rendőr felírja az adatait, akkor a panaszos is ezt teszi. A rendőr jelezte felé, hogy természetesen ehhez joga van és a Rendőrsön 30 napon belül panasszal is élhet. A rendőr kérésére elmondta a panaszos,

hogy ő maga nem tapasztalta, hogy a két személy a váróteremben kéregetett volna, csak a takarító kollégájától értesült a cselekményről, és ezután hívta fel a rendőröket.

A rendőr jelezte felénk, hogy amennyiben más bizonyíték hiányában megalapozatlanul vádolják őt, az velük szemben eljárás megindítását is eredményezheti, amellyel kapcsolatban a rendőr utalt rá, hogy pont emiatt nem akar jelentést tenni a történetekről, illetve azért sem, mert az igazoltatáson kívül más intézkedésre nem volt szükség. Az elmondása szerint, ha a panaszos ezt a jelzést vette fenyegetésnek, akkor önmagának is ellentmond a panaszbeadványában.

A rendőr elmondta még, hogy a váróterembe érkezésükkor, mindhárom esetben sokan jöttek-mentek mellettük, senki nem mutatkozott be sem a vasutas, sem egyéb polgár, egyéb intézkedés hiányában pedig az előadottakon kívül ők sem közölték adataikat senkivel csak a fent említett intézkedés során, ahogy az intézkedésen kívüli információt kérő lakosokkal, egyéb szervekkel való érintkezés esetén is csak a napszagnak megfelelő üdvözlésre korlátozódik az üdvözlés az aktuális párbeszéd előtt.

3) Jelentést tett E. B. r. ftörm. 2014. március 14-én, amelyből az alábbiak állapíthatók meg.

2014. február 7-én, a szolgálati mobiltelefont a járőrtársa P. G. r. ftörm. vette fel, amelyben a vasútállomásra kértek segítséget két személy eltávolítására a váróteremből, hiszen azok hajléktalanok és másokat zavarnak.

Ezután néhány percen belül kiértek a helyszínre, ahol a váróterembe lépve már szembe jött velük a két, vélhetően ittas, hajléktalan személy, akik már önként elhagyták a várótermet. Amikor a rendőrök beléptek a váróterembe a két személyre a vasutasok rámutattak, ezért vélhetően ezért hagyták el önként a termet. A rendőrök a két személyt a várótermen kívül igazoltatták és a körözési nyilvántartásban is ellenőrizték, amelyben nem szerepeltek. A két hajléktalant szabályos megszólítás (napszagnak megfelelő köszönés), nevük, rendfokozatuk, szolgálati helyük és az intézkedés céljának a megjelölésével igazoltatták. Az intézkedés során nem voltak agresszívok a személyek és együttműködtek a rendőrökkel. Ezt követően távozott a két rendőr a vasútállomásra és folytatták a járőrszolgálatukat.

Kis idő múlva ismét a szolgálati mobiltelefonon keresztül a rendőr kollégájának tettek bejelentést a vasútállomásról, mert a korábban igazoltatott két személy visszatért a váróterembe. A rendőrök ismét rövid időn belül kiértek a helyszínre, de a váróteremben és annak környékén körülnézve sem találták a hajléktalanokat, legalábbis ők nem találkoztak velük, így semmilyen intézkedésre nem került sor. A helyszínen lévő, vélhetően vasutas dolgozóval kölcsönösen üdvözölték egymást és pár szót is váltottak, amelynek során elmondta, hogy menetjegy és utazási szándék nélkül nem tartózkodhat senki a váróban. A járőrtársa ekkor megkérdezte, hogy az állomáson van-e vasúti szolgálat. Ezt követően pedig távoztak a helyszínről és folytatták járőrszolgálatukat.

12 óra körüli időben ismét csörgött a szolgálati mobiltelefon, amit ismételten a járőrtársa vett fel, amelyben a vasútállomásra kértek rendőri segítséget, hiszen a váróteremben hajléktalanok tartózkodnak, és ott kéregetnek. Amikor a rendőrök megérkeztek a helyszínre a vasútállomáson takarítást végző vasúti dolgozó mutatott rá arra a két, padon ülő személyre, akiket el kell távolítani a teremből. A váróteremben E. B. r. ftörm. intézkedés alá vonta a személyeket, akiket szabályos megszólítást (napszagnak megfelelő köszönés), nevének, rendfokozatának, szolgálati helyének és az intézkedés céljának megjelölésével igazoltatta. A

kéregetésről kérdezte őket, amit a vasutas (takarító) jelenlétében mindketten tagadtak. Elmondásuk szerint nem kéregettek senkitől és nem is hajléktalanok, most várják az érkező vonatot, mert I. - re utaznak. A rendőr ekkor felhívta a két személy figyelmét arra, hogy ha kéregettek volna, akkor azt a Szabálysértési törvény bünteti. Ezt követően a vasutast kérdezte meg E. B. r. ftörm., hogy a váróteremben szíveskedjen megmutatni mely utastól, vagy utasoktól kéregettek és mit kértek. Erre a kérdésre azonban nem tudott válaszolni. A váróteremben lévő utasok a párbeszédet hallva hasonló problémát nem jeleztek. A helyszínen ezután, míg a két személyt körözési nyilvántartásban leellenőriztem, addig a járőrtársa félrehívta a vasutas dolgozót, majd vele együtt a forgalmi irodába mentek, ahol az ott tartózkodó dolgozókkal beszélt. A két intézkedés alá vont személy együttműködő volt, nem volt agresszív. Ezután távoztak a vasútállomásra és folytatták a járőrszolgálat teljesítését.

A rendőr elmondani kívánta, hogy az adott napon, az alacsony hőmérsékletre (0 Celsius fok) tekintettel, a napi szolgálat ellátásához szükséges eligazításban szerepelt Dr. F. Cs. r. ddtbk, főkapitány-helyettes által kiadott, hajléktalanokkal kapcsolatos intézkedések oktatási anyaga.

A rendőr fontosnak tartotta a Testület tudomására hozni, hogy az intézkedések során az állampolgárokat a napszaknak megfelelő köszönéssel, nevének, jelvéyszámának és beosztási helyének, valamint az intézkedés céljának közlésével vonta intézkedés alá.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedések idején hatályos 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszos Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, a VI. cikkben rögzített személyes adatok védelméhez, illetve a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát.

1) A Testület először a rendőrség intézkedési kötelezettségét vizsgálta meg.

A panaszos beadványában elmondta, hogy a rendőrség által megadott mobiltelefonszámot hívta fel és kérte a rendőrség segítségét hajléktalanszemélyek eltávolításához. A panaszos előadása szerint kétszer hívta ki a rendőröket, egyik munkatársa pedig egyszer. Az első hívást követően a rendőrök szinte azonnal megjelentek a helyszínen, de amilyen hamar jöttek, olyan hamar távoztak is és a személyeket nem távolították el a váróteremből.

A rendőrség által megküldött dokumentumokból kiderül, hogy mindhárom telefonhívásra megjelentek a váróteremben. Az első hívás kapcsán a rendőrség elmondta, hogy a hajléktalanszemélyeket nem kellett eltávolítani a váróteremből, hiszen azok saját maguk már elhagyták a termet, így a rendőrök a váróterem kívül vonták őket igazolás alá, ami után a személyek és a rendőrök is elhagyták a helyszínt. A második hívásra is megjelentek a rendőrök az állomáson, de a bejelentéssel ellentétben nem találták ott az állítólag kéregető személyeket. A fenti napon, kb. dél körül ismételt hívást fogadott a rendőrség, amely az állomásról érkezett. A rendőrök szintén hamar kiérkeztek a helyszínre, megtalálták a két személyt, igazoltatták őket, majd figyelmeztették őket, hogy a koldulást a Szabálysértési

törvény büntetni rendeli, ezért nyilatkozta őket arról, hogy valóban kéregettek-e, amire nemleges volt a válasz.

a) Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

Noha a Testületnek nem állt rendelkezésére a bejelentést rögzítő hangfelvétel, a fentiek alapján tényként kezelhette, hogy az intézkedő rendőrök a panaszos kétszeri, valamint a takarító személy egyszeri hívására mentek ki a helyszínre. A panaszosi előadás és a rendőrség által elmondottak alapján megállapítható, hogy a bejelentő azért kért segítséget a rendőrségtől, mert a váróteremben hajléktalan személyek zavarják az utazókat, nevezetesen kéregetnek, amely szabálysértésnek minősülő cselekmény a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 185. §-ának (2) bekezdésére tekintettel, amely szerint „... aki közterületen vagy nyilvános helyen, olyan módon koldul, hogy a járókelőket, illetve a nyilvános helyen jelenlévőket pénz átadása céljából leszólítja, továbbá az is, aki házról házra, illetve lakásról lakásra járva kéreget, szabálysértést követ el...”.

A Testület álláspontja szerint a rendőr intézkedési kötelezettsége fennállt, amikor a panaszos telefonon bejelentést tett.

b) A panaszos sérelmezte, hogy az első hívás után a rendőrök kb. 5 perc elteltével elmentek a helyszínről.

A panaszos elmondta, hogy a bejelentés hatására a rendőr megérkezett a váróterembe, amit a panaszos csak később vett észre, hiszen egyéb dolga is volt. A panaszos elmondása szerint kb. 5 percet beszélgetett a rendőr a hajléktalannal, miután látta a rendőrautót elhajtani a helyszínről.

A reggeli telefonhívás hatására megjelentek a rendőrök a helyszínen. A váróteremhez érve azt tapasztalták, hogy velük szemben, a teremből kifelé haladt két személy, akikre valószínűleg a bejelentés vonatkozott. A két személyre rámutattak a váróteremben tartózkodó vasúti dolgozók is, akik feltételezhetően tisztában voltak a rendőrök érkezésének az okával. A járőrök a két személyt igazoltatták, a váróterem előtti közterületen. A panaszos által kért eltávolításra nem volt szükség, tekintettel arra, hogy a két személy önként elhagyta a várótermet, így az igazoltatáson kívül más rendőri intézkedést nem kezdeményeztek a személyekkel szemben. Ekkor a járőrpáros elhagyta a helyszínt.

A Testület további bizonyítékok hiánya és a rendelkezésére álló bizonyítási eszközök korlátozott voltára tekintettel nem tudta feloldani a panaszosi és a rendőrségi állítások között feszülő ellentétet, így a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

c) A panaszos sérelmezte, hogy a telefonhívásra megjelenő rendőrök nem távolították el a kéregető személyeket a váróteremből, pedig a panaszos a telefonhívásban kifejezetten ehhez kérte a rendőrök segítségét.

A panaszos elmondta, hogy miután a rendőrök elhajtottak a helyszínről, azzal szinte egy időben a hajléktalan nő már ment is vissza a váróba, amikor felszólította a panaszos, hogy ne zaklassa az utasokat, és ne menjen be a váróba. A kéregető mit sem törődve a felszólítással (a panaszos állítása szerint valószínűleg ittas volt, amire abból következtetett, hogy erőszakosan viselkedett) visszament a váróba és folytatta az utasok zaklatását. Ekkor újra felhívta a járőr mobiltelefonját és ismételten megkérte, hogy segítsenek a zavaró személyt az állomásról eltávolítani. A panaszos figyelte, hogy mikor érkezik ki a járőr, és amikor megérkezett oda is ment hozzá abból a célból, hogy közölje vele mi is a probléma. Amikor a járőrt megszólította köszönt és bemutatkozott neki, amit a rendőr sem a telefonhíváskor, sem azután, a személyes megjelenését követően nem tett meg. Ehelyett felhívta a panaszos figyelmét, hogy ne őt hívja, hiszen ő itt nem jogosult eljárni, aminek ellenére a hajléktalant mégis felszólította a távozásra, akit aznap nem láttak többször. Ezután újra elmondta a járőr, hogy nem az ő dolga ez, a panaszos szóljon a „M. Ó. Kft-nek”. A panaszos ekkor kifejtette a járőr véleményével ellentétes álláspontját, az így kialakult nézeteltérést pedig ezzel le is zárták.

A rendőrségi jelentésekből kiderül, hogy ugyanezen a napon, kicsit később ismét hívást kaptak, mobiltelefonon keresztül a panaszostól, amely szerint visszament a két személy a vasúti váróterembe és ismét zaklatni kezdték az utasokat. A hívás fogadását követően ismételten megjelent a rendőr járőr a bejelentés helyszínén, de mivel ott sem a korábbi személyeket, sem más olyan személyt nem talált, aki feltehetően kéregetéssel zaklathatja az utazni szándékozók, ezért elhagyták az állomás épületét. Ezen megjelenés alkalmával kölcsönösen üdvözölték a vasúti dolgozókkal (meg nem nevezett dolgozók) és pár szót is váltottak.

A Testület további bizonyítékok hiánya és a rendelkezésére álló bizonyítási eszközök korlátozott voltára tekintettel nem tudta feloldani a panaszosi és a rendőrségi állítások között feszülő ellentétet, így a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

2) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőr igazoltatta őt.

A panaszos beadványában elmondta, hogy a nagy hangzavart hallott déli 12 óra után, amikor megjelent a szolgálati irodájában a rendőr és a takarító, ahol a rendőr ismét elfelejtett köszönni, bemutatkozni, ehelyett felvilágosítást kért a panaszostól a takarító személyére vonatkozóan. Emellett a rendőr ismét felhívta a panaszos és a takarító figyelmét arra, hogy a hasonló eseteket ne neki jelentsék, hiszen ezt csak azok jelenthetik, akiket ténylegesen zaklatnak. A panaszos ekkor hangot adott egyet nem értésének, vagyis elmondása szerint csak szeretne volna, amire elkérte tőle a rendőr a személyi igazolványát és lakcímkártyáját. A panaszos elmondása szerint végig nyugodt, higgadt, tisztességes hangon szólt a rendőrhöz, így akkor is, amikor megkérdezte, hogy jelen esetben miért is kéri az ő adatait. Ebben az időben váltott a rendőr hangosabb, fenyegetőbb hangnemre és közölte, hogy mert ő rendőr és a panaszos azonnal adja oda neki az iratait.

A rendőr miután a harmadik bejelentés hatására megjelent a helyszínen, igazoltatta a kéregető személyeket. Ezután megkérte az őt kihívó vasutast, hogy a váróteremben szíveskedjen

megmutatni, hogy mely utasoktól kéregettek és mit kértek az ellenőrzés alá vont személyek. Erre a kérdésre a vasutas nem tudott válaszolni, a váróteremben lévő utasok párbeszédét hallva hasonló problémát nem jeleztek. Ezután a rendőr a vasutas dolgozót hívta fel személyazonosságának igazolására, illetve megkérdezte, hogy ő hívta-e ki őket, mire jelezte, hogy a forgalmi irodában dolgozó kollégája telefonált és az ő személyi igazolványa is a forgalmi irodában van. Ekkor P. G. r. ftörm. a vasutassal együtt bement a forgalmi irodába, ahol az ott dolgozó panaszos azon nyomban nehezményezte, hogy tőle miért kéri el az igazolványát, amikor ő ott dolgozik. Első és második rendőri felszólításra nem cselekedett, csak a törvény nevében tett harmadik felszólításnak tett eleget, amit természetesen nyomatékkal, határozottan, de nem az általa minősített módon, és nem jogellenes fenyegetéssel tett meg. A törvényi felszólítás a rendőr szerint lehet szokatlan volt a panaszos számára, vagy akár sértőként is hathatott a személyének, de jobb és hatékonyabb nem állt adott pillanatban a rendelkezésére.

Az Rtv. 1. § (2) bekezdése rögzíti, hogy „a rendőrség az Alaptörvényben, az Rtv-ben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében:

1. általános bűnügyi nyomozó hatósági jogkört gyakorol, végzi a bűncselekmények megelőzését, megakadályozását és felderítését, valamint a bűncselekményből származó vagyont visszaszerzését,

2. szabálysértési hatósági jogkört gyakorol, közreműködik a szabálysértések megelőzésében és felderítésében [...]”

Az igazoltatás szabályait az Rtv. 29. §-a rendezi. Eszerint a rendőr a feladata ellátása során

a) igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani,

b) az igazoltatott személyt lakcímének, tartózkodási helyének – az igazoltatott választása szerint – a lakcímet igazoló hatósági igazolvánnyal vagy más alkalmas dokumentummal történő igazolására, vagy a lakcímre, tartózkodási helyre vonatkozó nyilatkozattételre kérheti fel, valamint

c) amennyiben a 24/A. § (1) bekezdésében meghatározott személy felkérése alapján igazoltat, úgy az igazoltatott személyt a b) pontban megjelölt adatok igazolására, vagy ezen adatokra vonatkozó nyilatkozattételre kéri fel.

Az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni. A személyazonosságot – a személyazonosító igazolványon túl – minden olyan hatósági igazolvány igazolja, amely tartalmazza a személyazonosításhoz szükséges adatokat. Az igazoltatott kizárólag ezen okmányok egyikének bemutatására kötelezhető. A rendőr más jelen lévő, ismert személyazonosságú személy közlését is elfogadhatja igazolásként.

A személyazonosság igazolásának megtagadása esetén az igazoltatott a személyazonosság megállapítása céljából feltartóztatható, a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén előállítható, ha a személyazonosítás megállapítása más módon nem biztosítható, a személyazonosság megállapítása céljából az igazoltatottól ujjnyomat vehető, az igazoltatottól fényképfelvétel készíthető, továbbá a külső testi jegyek észlelés és mérés alapján rögzíthetők.

A Testület utal továbbá Rtv. 13. §-ának (1) bekezdésére, amely a rendőr intézkedési kötelezettségéről rendelkezik. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A fenti rendelkezést a Szolgálati Szabályzat 8-9. §-a az alábbiakkal egészíti ki. A rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást. A rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

A Testület jelzi, hogy a bejelentő igazoltatása a rendőrség részéről jogszerű gyakorlatnak minősül, mivel így ellenőrzik a bejelentés megalapozottságát, a bejelentő kilétét (akit meg kell hallgatni), illetőleg amennyiben a bejelentés megalapozatlannak minősül, akkor a rendőrség megindítja – az általuk hivatkozott – hamis bejelentés alapján a szabálysértési eljárást.

A Testület a fentiek alapján megállapította, hogy a panaszos, mint bejelentő igazoltatása a rendőrség által jogszerűnek minősült, így erre tekintettel a panaszos személyes adataihoz fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet.

3) A panaszos sérelmezte a vele szemben intézkedő rendőr fellépésének a módját.

a) Az intézkedő rendőr a telefonbeszélgetés során és azt követően sem mutatkozott be, nem köszönt.

A panaszos sérelmezte, hogy a rendőr egyik telefonbeszélgetés során sem mutatkozott be, annak ellenére, hogy a panaszos mindvégig közölte a nevét, és azt hol dolgozik. Amikor a rendőrök a hívás hatására megjelentek a vasútállomáson, akkor sem köszöntek, nem mutatkoztak be, pedig a panaszos a második hívást követően odament és személyesen is bemutatkozott. A harmadik hívás után, amikor az egyik rendőr megjelent a takarítóval a szolgálati irodában, akkor sem mutatkozott be a panaszosnak, annak ellenére, hogy igazoltatta a panaszost, aki az igazoltatás során rögzítette a járőr jelvéyszámát. Az intézkedés során pedig nem köszönt el a rendőr, és nem is közölte a panaszossal az igazoltatásának az okát.

A rendőrségi dokumentumokból kiderül, hogy már a telefonhíváskor bemutatkozott a rendőr, a panaszos hívását „Jó reggelt! Rendőrség, P. járőrszolgálat!” szavakkal fogadta. A hajléktalan személyek igazoltatása során mindegyik esetben szabályos megszólítást, üdvözlést, neve, rendfokozata és szolgálati helyének közlését követően vonták intézkedés alá. A rendőr elmondta még, hogy a váróterembe érkezésükkor, mindhárom esetben sokan jöttek-mentek mellettük, senki nem mutatkozott be sem a vasutas, sem egyéb polgár, egyéb intézkedés hiányában pedig az előadottakon kívül ők sem közölték adataikat senkivel csak a fent említett intézkedés során, ahogy az intézkedésen kívüli információt kérő lakosokkal, egyéb szervekkel való érintkezés esetén is csak a napszaknak megfelelő üdvözlésre korlátozódik az üdvözlés az aktuális párbeszéd előtt.

Az Rtv. 20. § szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

A rendőr köteles – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni. Ha a rendőr egyenruhát visel, de az intézkedés során azonosító jelvénye nem látható, vagy azt nem viseli, akkor a ruházatán azonosító jelvényének számát jól láthatóan fel kell tüntetni.

A szolgálati fellépés módjára vonatkozó szabályokat a Szolgálati Szabályzat 5. §-a tovább részletezi. A jogszabályhely értelmében az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. Ez a közlés akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.

A jelen esetben a rendőr és a panaszos előadása között olyan fokú ellentmondás tapasztalható a tekintetben, hogy a rendőr köszönt-e, közölte-e a nevét, az azonosító számát, a beosztását, illetve az intézkedés célját, a telefonhívásban, amelyet a Testület nem tudott feloldani. Azonban a rendőri jelentésekből kiderül, hogy érdemben egyik jelentés, és az átirat sem cáfolta azt, hogy a panaszos igazoltatását megelőzően a rendőr köszönt, bemutatkozott volna, közölte volna a panaszossal az azonosító számát, rangját. A panaszos ki is fejtette, hogy pont ezen mozzanat elmaradása miatt írta fel a rendőr azonosító számát, amelyet a panaszában is közölt a Testülettel.

A Testület, tekintettel arra, hogy a rendőrség nem tagadta érdemben azt, hogy a panaszos igazoltatása előtt a rendőr eleget tett volna a szolgálati fellépés szabályainak, így a Testület jelen esetben utal töretlen gyakorlatára, amely szerint a panaszos által elmondottakat vette alapul a tényállás megállapítása kapcsán.

A panaszosi és a rendőri állítások között feszülő ellentmondásokra tekintettel, amelyet a Testület a korlátozott bizonyítási eszközeire tekintettel feloldani nem tudott, a Testület álláspontja szerint a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme a köszönés vonatkozásában nem megállapítható.

b) A rendőr által alkalmazott hangnemet a panaszos erősnek, fenyegetőnek érezte.

A panaszos elmondása szerint végig nyugodt, higgadt, tisztességes hangon szólt a rendőrhöz, így akkor is, amikor megkérdezte, hogy miért is kéri az ő adatait. Ebben az időben váltott a rendőr hangosabb, fenyegetőbb hangnemre és közölte, hogy mert ő rendőr és a panaszos azonnal adja oda neki az iratait. A rendőr rögzítette a panaszos és a takarító adatait, miközben a panaszos felírta a nevét és a jelvéyszámát. A rendőr, ahogy ezt észlelte továbbra is erős, fenyegető hangnemben ismételt elmondta, hogy még egyszer nem hívhatják fel, ha pedig megteszik, akkor eljárást indít ellenük hamis bejelentés címen. Ezután a rendőr távozott is. A panaszos beadványában elmondta, hogy a rendőr a harmadik telefonhívást követően, amikor megjelent a szolgálati irodán a takarítóval felháborodott, amikor a panaszos felírta a nevét és a jelvéyszámát. Ekkor a rendőr fenyegetően közölte, hogy nem az ő dolga az ilyen bejelentéseket kivizsgálni, így továbbra is erős, fenyegető hangnemben ismételt elmondta, hogy még egyszer nem hívhatják fel, ha pedig megteszik, akkor eljárást indít ellenük hamis bejelentés címen.

A rendőrségi dokumentumok szerint panaszos, amikor az első és második rendőri felszólításra nem adta át a rendőrnek a személyazonosításra alkalmas okmányait, vagyis rendőri felszólításra nem cselekedett, hanem csakis a harmadik felszólításnak tett eleget, amit természetesen nyomatékkal, határozottan, de nem az általa minősített módon, és nem jogellenes fenyegetéssel tett meg a rendőr. A törvényi felszólítás a rendőr szerint lehet szokatlan volt a panaszos számára, vagy akár sértőként is hathatott a személyének, de jobb és hatékonyabb nem állt adott pillanatban a rendelkezésére. Ekkor jelezte a panaszos, hogy ha a rendőr felírja az adatait, akkor a panaszos is ezt teszi. A rendőr jelezte felé, hogy természetesen ehhez joga van és a P. – i rendőrsőn 30 napon belül panasszal is élhet. Az intézkedő rendőr jelentésében előadta, hogy a panaszos végig nemtetszését fejezte ki az igazoltatása kapcsán, ezért akkor már felháborodott állapotban volt, amikor a rendőr jelvéyszámát és nevét rögzítette. A rendőr tájékoztatta a panaszost és a takarítót is, hogy amennyiben más bizonyíték hiányában megalapozatlanul vádolják őt, az velük szemben eljárás megindítását is eredményezheti, amellyel kapcsolatban a rendőr utalt rá, hogy pont emiatt nem akar jelentést tenni a történetekről, illetve azért sem, mert az igazoltatáson kívül más intézkedésre nem volt szükség. Az elmondása szerint, ha a panaszos ezt a jelzést vette fenyegetésnek, akkor önmagának is ellentmond a panaszbeadványában.

Az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

Jelen esetben a panaszosi és a rendőri előadás oly mértékben ellentmondásban áll egymással, hogy az a Testület korlátozott bizonyítási eszközeire és további bizonyítékok hiányára tekintettel nem oldható fel, **ezért a Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy az intézkedő rendőr betartotta-e az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglaltakat, ezért a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható. A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben sem, hogy a rendőr valóban megfenyegette-e a panaszost, így a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme nem megállapítható.**

IV.

A Testület megállapította, hogy a rendőrség a háromszori, telefonon tett bejelentésre mindvégig megjelent a helyszínen, így eleget tett intézkedési kötelezettségének. Az intézkedés során a panaszos sérelmezte, hogy őt igazoltatták, mint bejelentőt, amelyről kimondta, hogy a Testület, hogy a rendőrség részéről a bejelentő azonosítása bevett és jogszerű gyakorlat és a panaszos személyes adatokhoz fűződő jogának a sérelme nem megállapítható. A panaszos sérelmezte, hogy a rendőr sem a telefonbeszélgetés során, sem pedig a helyszínen nem mutatkozott be, amelyről a Testület megállapította, az állítások között feszülő ellentmondásra tekintettel, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható. A rendőr által alkalmazott hangnem és fenyegető fellépés tekintetében a Testület nem tudta feloldani a panaszosi és a rendőri állítás között feszülő ellentétet, így erre tekintettel a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

A Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez áttette.

Budapest, 2014. június 12.

Dr. Lukács Tamás
elnök, előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDESZETI PANASZTESTÜLET